

Gebeurtenissen en zaken van belang

De regen blijft neerkomen, hout op het vuur en thee in het glas. De geur uit de oven, het snijden en villen, kneden en rijzen, het aardappels schillen. Snoeien en rooien. Ook de dagen van november in overgang naar december zijn spannend

en vol levendigheid. Onder de donkere jacht van een zwaar wolkendek wemelt het van ganzen van allerlei soort. Soms van horizon tot horizon gaan ze van slaap- naar foerageerplek en weer terug. Tientallen Ringmussen, Vinken en ander grut scharrelen rond de voedertafel en de strooiplekken. Bar en ruig, die herfst, vol schoonheid om ons heen; Neen, van emotionele verveling hoeft nog geen sprake te zijn. Toch ben ik er met mijn gedachten niet zo bij als anders. Verschillende lezingen, verhalen, kritieken en vraaggesprekken blijven bij me rondspoken.

Nou is het al vele jaren een bron voor nieuwsgierigheid, dat universum. Die verre wereld... of is het die dichtbij zijnde wereld vol geheimenissen? Dat universum dat alsmaar oneindig naar buiten lijkt uit te dijen en zich naar binnen toe steeds maar kleiner is uit te splitsen in deeltjes die zo klein zijn, dat zij eigenlijk slechts bestaan in de vorm van kracht, sterkte of energie. Dat immens kleine en dat immens grote dat naadloos in elkaar overgaat, dat één geheel vormt. Waarin zulke ontzagwekkende krachten zijn ontstaan, dat hele stelsels worden opgeslorpt en uit het zicht verdwijnen en zulke onwaarschijnlijk kleine krachten in zulke grote hoeveelheden, dat zij hoogstwaarschijnlijk het aller grootste deel van het uitspannel uitmaken. Dat is dan de wereld waaruit wij voortkomen, deel van uitmaken, weer in zullen verdwijnen. Verdwijnen in die wondere wereld, waar nooit iets verloren lijkt te gaan. Althans in principe niets verdwijnt zonder dat daar iets voor terug komt. Wat mij altijd al heeft gefascineerd is die opeenstapeling van wonderbaarlijkheden, die er voor hebben gezorgd dat er ergens een Heggemus zit te zingen, gemaakt uit sterrenstof en dat ik daar ook uit voort kom, en dat ik dan mateloos van zo'n Heggemus kan genieten en dat ik daar samen met iemand anders sprakeloos over kan zijn en dat er misschien wel een dag komt dat we daar met zijn allen op het zelfde moment van kunnen genieten. Elkaar aankijken en weten dat we daar volledig... nou ja. U weet misschien wel beste lezer, althans dat hoop ik voor U, dat er ook zoiets is als twee mensen los van elkaar van hun kind, of jong hondje of weet ik wat staan te genieten, elkaar aankijken en dat zonder iets te zeggen dat volledig van elkaar begrijpen. Dat moment in elkaars herkenning, ja... dat geeft een diepe band.

Over dat universum gesproken trouwens: Een naam die U eigenlijk eens zou moeten opzoeken is die van een professor Erik Peter Verlinde. Hij is hoogleraar in de theoretische fysica aan de Faculteit der Natuurwetenschappen, Wiskunde en Informatica van de Universiteit van Amsterdam. Deze prof heeft een stuk geschreven over de manier waarop de krachten in het universum werken. Wat hun oorzaak is en welke de gevolgen zijn van hun kracht. Hij is daarin zo spectaculair anders dan andere geleerden dat hij mijn wereldbeeld op zijn kop heeft gezet. Ik ben heel benieuwd of hij dat bij U ook voor elkaar krijgt. Let wel: Als we samen naar de sterren kijken, zien we allebei het zelfde zou je zeggen, maar of we ons in onze verbeelding hetzelfde laten verwonderen, dat is vaak een heel andere zaak. "Ieder zijn eigen manier" zeg ik altijd maar weer. "Elk vogeltje zingt zoals 't gebekt is." En soms zelfs dat niet eens. Soms zijn ze gewoon eigenwijs en zingen ze zoals ze dat zelf willen. Prima toch?

Groet uit 't veld, Kees.

